

Opvågningen

af William Meader

Oversat af Ella Ostermann

Menneskeheden står over for en krise og forandring uden fortilfælde. I alle lande vokser frygten voldsomt, fordi vi ser vores økonomiske og sociale institutioner tilsyneladende svigte. Mange mennesker føler, at den knibe verden er i, er uafrystelig, ildevarslende og endog uovervindelig. Men vi må lige slå fast, at det ikke er en krise, der forudsiger enden på alting. Tværtimod er den døren til en ny begyndelse. For første gang i historien er *menneskehedens sjæl* ved at vågne.

Man kan se mange tegn på, at menneskehedens sjæl er ved at vågne. Vi kan fx med internettet og andre globale kommunikationsformer, opleve de mange berigende og forskellige former for menneskelig kultur i hver eneste lille afkrog af kloden. Det er en fantastisk gave. Vi kan se, hvor ens vi grundlæggende er. Det har fået os til at se, at mens kulturelle forskelle kan være store og mangeartede, så er de fundamentale menneskelige behov og ønsker dybest set de samme. Vi higer alle efter lykke, fred og muligheden for at vokse, og vi ønsker alle at se vores børn opleve glæde og velstand. Det gælder uanset menneskets kulturelle eller socio-økonomiske baggrund. Det er vigtigt at forstå. På den måde begynder vi at se os selv i andre, – og det er det første skridt hen imod erkendelsen af menneskehedens grundlæggende enhed.

Enheden som essens

Det første skridt, når man skal forsøge at navigere gennem de globale kriser vi for tiden står overfor, er at acceptere menneskehedens enhed. Ideen om at vi er EN er slet ikke ny. Den har været et dogme, som verdensreligionerne har forfægtet i utallige århundreder. Som oftest bygger vores oplevelse af enhed på, at vi er fælles om at være mennesker, men det er blot den første fase i opdagelsen af enheden. Vi må forstå, at vi ikke blot er EN som art, men endnu vigtigere er det, at vi er EN i den inderste essens. Over (og bag) det ens i vores menneskelige erfaring, er der en indre dimension, hvor vi er sammensmeltet i en sjæl – menneskehedens sjæl. Denne kollektive sjæl kan forstås som en transcendent forenet bevidsthed, der overskygger hele menneskefamilien. Og det er den, der er ved at vågne af sin lange historiske slummer.

Menneskehedens sjæl er ved at vågne og lære at se sig selv i de talløse ydre klædninger. Disse klædninger manifesterer sig som kulturelle og racemæssige forskelle, religiøse varianter og socio-politiske karakteristika overalt i verden. De er alle et aspekt af menneskehedens sjæl, som den inkarnerer i (og som) mennesketilstanden. Det er altså enhed, der er manifesteret som mangfoldighed – den ene bliver de mange. Esoterisk set betyder det, at menneskeheden som enkeltvæsen

lærer, hvordan den skal erkende de mange dele af sig selv. Her findes en vigtig nøgle til opdagelsen af menneskehedens kollektive sjæl. Det er ved at værdsætte den menneskelige mangfoldighed, at den indre enhed kan sanses. I modsætning til den konventionelle opfattelse erkendes vores enhed ikke på grund af etniske eller kulturelle ligheder, men på grund af de mange forskelligheder.

De sociale systemers dobbelthed

Vi må undersøge naturen af de mange sociale systemer, som kultur og civilisation benytter for at sanse menneskehedens sjæl. Selv om vi typisk betragter regering, kunst og videnskab (for at nævne nogle få) som institutioner, der er skabt til at udføre forskellige samfundsmæssige funktioner, er de i virkeligheden langt mere. Sociale systemer er levende væsner. De er levende kategorier, som den menneskelige tænkning har udviklet over umådelig lang tid. De forsyner hver især menneskehedens med en vigtig ingrediens, som støtter evolutionen. Og ligesom et menneske har en højere og en lavere natur, en sjæl og en personlighed, er det også tilfældet for de sociale systemer, som alle verdens civilisationer og kulturer i verden anvender.

Det er vigtigt at forstå de sociale systemers liv, når man tænker over de mange kriser menneskehedens i dag står overfor. I virkeligheden stammer mange af de vanskeligheder, vi møder fra mange af vore sociale systemers utilstrækkelighed. Selv om det er sandt, er vi tilbøjelige til at kaste et alt for stort 'bebrejdesnet' ud, fordi vi ikke forstår, at sociale systemer er dualistiske af natur. Vi overser, at de i sig selv er levende væsner, og at de har både sjæl og personlighed. I krisetider har vi en tendens til at se det værste ved vores institutioner samt deres fejl, fordi vi glemmer, at det kun er en institutions lavere natur (personligheden), der er den skyldige.

Verdenskrisen og den brændende grund

Fra et vist perspektiv repræsenterer verdenskrisen den udvendige side af menneskehedens bevidsthed. For første gang i historien, søger menneskehedens sjæl med velberåd nu at udtrykke sig gennem vores samlede kollektive personlighed. Det kan man se ved, at flere og flere mennesker rundt om i verden begynder at sanse nødvendigheden af at leve i overensstemmelse med et højere sæt værdier. Det er en opvågning til en spirituel dimension dybt inde – et ædlere potentiale. Disse værdier lover godt for fremtiden, og bliver plantet i folks sind af denne større sjæl.

Paradoksalt nok vil mange mørke aspekter i bevidstheden, som er skjult for den kollektive personlighed, forsøge at modarbejde sjælens 'nedadvendte' blik. Det fører til tiltagende åndelig intolerance, som vi kan se i flere verdensreligioner, de skammelige motiver der driver mange forretningsmatadorer og diverse regerings skrupelløse metoder rundt om i verden. Det er symptomer på radikale ændringer. Det er skyggeaspekter i vores kollektive bevidsthed, der rejser sig mod menneskehedens sjæl i trods, fordi denne sjæl søger at tilføre os et højere sæt af værdier. Når samfundets højere bevidsthed erkendes indeni, vil vi straks blive opmærksomme på forskellige

holdninger og psykologiske træk, som synes at forhindre den i at udtrykke sig tydeligt og helt. Metaforisk kan man sige, at når døren til sjælen bliver opdaget, så står djævelen foran den.

I de senere år har vi set det værste af menneskenaturen blive mere synlig. Vi har set korrupsion uden sidestykke inden for økonomi- og forretningsverdenen. Vi har set mørk og primitiv adfærd komme til udtryk gennem fundamentalistisk teologi. Vi har set grove folkemord i Afrika og andre steder. Ved første øjekast er det let at konkludere, at menneskeheden er på selvedstruktionens vej. Men det er ikke tilfældet. Vi nærmer os ikke enden på civilisationen. Tværtimod er menneskeheden på vej ind i en krise, der forudsiger en lovende fremtid. Igen er det djævelen, der står foran mulighedernes dør.

Vi er kollektivt trådt ind på det, der kaldes *den brændende grund* på vores evolutionære rejse. Det er en periode med smertefulde tilpasninger. Men det er også på samme tid en bebudelse om, at menneskeheden træder ind i en mere oplyst æra. Man kan spørge, hvad der får menneskeheden til at rejse tværs over denne glødende, brændende grund? Det er menneskehedens sjæl, der søger at komme til udtryk gennem verdens nationer, og de sociale institutioner vi bruger. Vi er faktisk ved at vågne op til vores kollektive sjæl. Kriserne vi står overfor, forårsages af vores kollektive personligheds skyggeaspekter, der rejser sig i trods. Vanskelighederne på verdensscenen er altså ganske forudsigelige. Det er dybest set et udviklingsmæssigt mønster, der er vævet ind i selve menneskebevidstheden. Det er naturligt mørkt før morgenen gryer. Forstandig optimisme er altså ganske velbegrundet.

Enhed opnået gennem krise

Efterhånden som menneskebevidstheden udvikler sig, begynder vi at forstå, at for at kunne navigere gennem verdenskrisen, må vi erkende og leve menneskehedens grundlæggende enhed. Det kan vi selvfølgelig gøre, men det har sin pris. Det skal fortjenes. At proklamere at menneskeheden er én, er ikke det samme som at leve det. Nøglen til at forstå dette historiske øjeblik består i at indse, at menneskeriget udvikler sig gennem kriser og ikke ved at undgå dem. Det er ved at opløse og harmonisere vores forskelle, at vores enhed virkelig vil blive fornemmet og levet. Kriser er altså forspil til alle bevidsthedsudvidelser. Det er faktisk evolutionen, der forlanger det.

Det store spørgsmål er så, hvad vi kan gøre for at støtte menneskehedens sjæl, når den vil komme til ydre udtryk? Her er et par forslag. Man kan være fortalere for pluralistiske ideer. Initiativer baseret på multikultur, økumeni og demokratiske ideer er specielt gode med henblik på at bringe divergerende perspektiver sammen. De søger alle at skabe en sammensmeltning, og støtter derfor menneskehedens enhed ved at ære mangfoldigheden. Realistisk set er det, på grund af den moderne civilisations komplekse natur, kun gennem mangfoldigheden, at vi kan have et håb om at forene os og blive én.

For det andet kan man begynde at se dualiteten i nationer og sociale systemer, der hver har deres højere og lavere natur, en sjæl og en personlighed. Det er et væsentligt skridt hen imod, at kunne skelne de kvaliteter, der fulde af sjæl udstråler fra mennesker og omstændigheder, fra dem der er tilskyndet af personligheden. Livet får en ny mening, når man kan se denne dualitet udtrykke sig gennem verdens begivenheder. Det er en proces, der kræver, at man ser bagom den ydre form (personlighed) for at sanse den gyldne tråd af sandhed (sjæl), den skjuler. Det bliver nemmere, hvis vi husker, at ingen person, institution eller nation har fundet sandheden, men at de hver især har fundet en del af den. Det er en enormt vigtig filosofisk sandhed.

Endelig skal vi holde op med at se ting som rigtige eller forkerte, gode eller onde. Når vi kan opfatte dualiteten i mennesker og begivenheder, begynder vi at kunne se, at intet i verden er udelukkende godt eller udelukkende ondt. I stedet skal vi begynde at se, at alt er en blanding af de to. Det spørgsmål vi skal stille, er ikke, hvad er rigtigt eller forkert. I stedet skal vi spørge os selv, hvordan er forholdet mellem lys og mørke i den enkelte person, nation eller omstændighed? Hvis vi ser sådan på det, kan vi tage klogere beslutninger.

Afsluttende bemærkninger

Menneskeheden er gået ind i en meget vigtig kriseperiode på oplysningsvejen. Vi konfronteres med enorme udfordringer, som har rystende implikationer for alle mennesker og nationer i hele verden. Men tiden er ikke til frygt og desperation. I stedet bør perioden ses som en nødvendig testning og tilpasning for, at vi kan fortsætte ind i en mere oplyst eksistens. Menneskehedens sjæl søger at komme mere til udtryk i den ydre verden, og den tvinger vores lavere tendenser op til overfladen(,) så, at vi kan se og transformere dem. Vi går faktisk tværs over den brændende grund mod en dør, bag hvilken der findes en gryende tidsalder med muligheder og løfter. Men for at gå gennem denne dør, må vi gå arm i arm. I tider med global transformation, ledsager fare og mulighed altid hinanden.

© 2009 William Meader – bragt med venlig tilladelse.